یادداشت

مسعود خسروی‌نژاد
کارشناس جودو

درسی که جودو باید از ناگویا بگیرد

جودو بدون مدال ماند و ناکامی پیاپی در بازی‌های آسیایی نشان می‌دهد جودوکاران خوب آماده نشده‌اند. برای مدال‌آوری در این میدان باید بدیهیات و تدارکات لازم فراهم باشد. ملی‌پوشان باید در اردوهای مشترک بین‌المللی با جودوکاران خارجی گلاویز شوند و ترس آنان در تورنمنت‌های بین‌المللی با مبارزه با خارجی‌ها بریزد و تجربه‌مند شوند. باید از ورزشکاران پرسید برای بازی‌های آسیایی ناگویا در چند اردوی مشترک با خارجی‌ها تمرین کرده یا در چند گرنداسلم مبارزه داشته‌اند؟

بدون شک مدال در میادین بزرگ با داد و بیداد روز مسابقه به دست نمی‌آید؛ ورزشکار باید از نظر فنی و ذهنی برای آن روز آماده شده باشد. وقتی جودوکاران ایران در ناگویا چند قدم مانده به مدال حذف می‌شوند یعنی پتانسیل مدال‌آوری دارند ولی خوب آماده نشده‌اند. وضعیت آنان باید به صورت کارشناسی آسیب‌شناسی شود. رشاد ممدوف سرمربی تیم هم مربی خوبی است، اما وقتی شرایط جور نیست نباید توقع مدال داشت. جودو ورزش ثانیه‌ها و لحظات است و هیچ مدالی اتفاقی به دست نمی‌آید؛ اگر تدارکات جدی نباشد، حتی یاسا‌هیر یاماشیتای ژاپنی هم سرمربی تیم باشد باز هم از مدال خبری نیست.

دوره‌ای که محمد درخشان رئیس فدراسیون بود مگر او قهرمان جهان بود؟ اما تیم با سرمربی ایرانی کار کرد و از جمع سه جودوکار، دو ملی‌پوش در قهرمانی جهان مدال گرفتند. پس مربی خارجی نمی‌تواند مدال‌آوری ورزشکاران را تضمین کند.

وقتی مربی خارجی هست، جودوکاران هم پتانسیل دارند اما مدالی به دست نمی‌آید یعنی یک جای کار ایراد دارد. از طرف دیگر با اینکه خیلی‌ها به باخت جودوکار زن ایران در ناگویا ایراد می‌گیرند اما حضور سه جودوکار ایرانی در بازی‌های آسیایی نشان‌دهنده پیشرفت جودوی زنان ایران است. شاید قبل از این، بهانه تعلیق جودو بود اما حالا ناکامی جودو را نباید با تعلیق توجیه کرد، بلکه به نظر می‌رسد با اینکه میراسماعیلی یکی از قهرمانان بزرگ جودوی دنیا محسوب می‌شود اما مدیریت او جوابگوی فدراسیون نیست و همین مسأله به وسیله‌ای برای تخریب شخصیت قهرمانی او تبدیل شده است.

یادداشت

جلال کرمی
رئیس پیشین کمیته استعدادیابی فدراسیون جودو

وقت خانه تکانی رسیده است

با ناکامی مطلق تیم ملی جودو در بازی‌های آسیایی، زمان گفتاردرمانی و آغاز روند خانه‌تکانی رسیده است. عذرخواهی واقعی زمانی معنا دارد که با پذیرش مسئولیت و استعفا همراه باشد، نه اینکه بعد از هشت سال، همچنان به جای مدال، وعده آینده بدهند. فرآیند کشف و پرورش اصولی استعداد مشخص است، آنچه امروز تحت عنوان جوانگرایی تبلیغ می‌شود، پوششی برای ضعف‌های ساختاری است. سؤال بزرگ جامعه جودو از وزارت ورزش این است: خروجی هشت سال حضور ممتد افرادی در کادر فنی تیم‌های ملی چه بود؟ در کارنامه این سال‌ها، دریغ از یک مدال برنز تیم ملی در رویدادهای المپیک، جهانی، آسیایی و گرنداسلم‌ها. کدام مربی در دنیا بدون حتی یک مدال، چنین حاشیه امنی دارد؟

کمیته فنی فدراسیون کجای این ناکامی‌هاست؟ وظیفه کمیته فنی در هر فدراسیونی، نظارت، ارزیابی و تصمیم‌گیری درباره کادر فنی و نتایج است؛ اما متأسفانه در فدراسیون جودو، کمیته فنی در عمل تبدیل به یک نهاد دکوری و فرمایشی شده که شرط نانوشته حضور در آن، عدم دخالت و عدم نظارت بر عملکرد و انتصابات کادر فنی تیم ملی است. وقتی خرد جمعی و کارشناسان واقعی حذف شوند و کمیته فنی حق سؤال و بازخواست نداشته باشد، نتیجه‌اش همین حاشیه امن بی‌پایان برای افراد ناکارآمد خواهد بود. پرداخت ماهانه مبلغی حدود شش هزار دلار و بالاتر به مربی آذربایجانی در شرایط کنونی، بدون کمترین خروجی فنی، مصداق بارز هدررفت بیت‌المال است. در این شرایط بهترین کار فسخ فوری قرارداد بی‌بازده است.

بدون شک فاجعه جودوی ایران در تاتامی رخ نداده، بلکه در دفاتر مدیریتی فدراسیون کلید خورده است. اولویت اصلی مدیریت فعلی، به جای تجهیز هیأت‌ها و تقویت فنی، مهندسی انتخابات هیأت‌های استانی برای حفظ صندلی مدیریت بوده است. فدراسیون با حذف منتقدان دلسوز و چهره‌های مستقل، مجامع استانی را به باشگاهی برای تمدید صندلی خود تبدیل کرده؛ نتیجه این مدیریت انتخابات‌محور، سقوط آزاد فنی در آسیا است. حالا دیگر جامعه جودو تاب شنیدن توجیهاتی مثل ناداوری و بدشانسی را ندارد. ظاهراً وقت خانه‌تکانی رسیده و وزارت ورزش و کمیته ملی المپیک باید با ورود به این مسأله، با خانه‌تکانی کامل مدیریتی و عزل کادر فنی ناکارآمد، سکان جودو را به دست متخصصان، خاک‌خورده‌ها و بزرگان واقعی آن بدهد.

«ایران» عملکرد تیم‌های ملی جودو، ووشو و جوجیتسو در بازی‌های آسیایی ناگویا را بررسی می‌کند

مدال‌های گمشده روی تاتامی

سینا حسینی/ رشته‌های رزمی از جمله جودو، ووشو و جوجیتسو به دلیل تعدد اوزان و فرصت‌های کسب مدال، جایگاه ویژه‌ای در بازی‌های آسیایی دارند. کشورهایی که برای این رشته‌ها برنامه‌ریزی اصولی و سرمایه‌گذاری هدفمند انجام می‌دهند، می‌توانند سهم قابل‌توجهی از مدال‌های این رقابت‌ها را به دست آورند. جودو به‌عنوان یکی از رشته‌های باسابقه المپیکی و جوجیتسو به‌واسطه ظرفیت‌های رقابتی و مدال‌آوری خود، می‌توانند در برنامه توسعه ورزش قهرمانی کشورها نقش مهمی داشته باشند. ووشو نیز با توجه به تنوع بخش‌های رقابتی و جایگاه تثبیت شده خود در بازی‌های آسیایی، فرصت مناسبی برای افزایش تعداد مدال‌ها فراهم می‌کند. با وجود چنین ظرفیتی، عملکرد رشته‌های رزمی ایران در بازی‌های آسیایی ناگویا نتوانست انتظارات را برآورده کند. ووشو در مقایسه با جودو و جوجیتسو سهم بیشتری در جدول مدال‌ها داشت، اما این تفاوت به معنای رضایتبخش بودن عملکرد کلی این مجموعه نیست. انتظار می‌رود رشته‌هایی که از ظرفیت مدال‌آوری مناسبی برخوردارند، در میدان بزرگی مانند بازی‌های آسیایی حضوری فراتر از مشارکت صرف داشته باشند و بتوانند نتیجه سرمایه‌گذاری‌های انجام شده را به مدال تبدیل کنند.

اولین مسأله در ارزیابی این رشته‌ها، فاصله میان ظرفیت بالقوه و خروجی واقعی آنهاست. برخورداری از اوزان متعدد و امکان کسب چند مدال، به تنهایی موفقیت نمی‌آورد. آنچه نتیجه را تعیین می‌کند، کیفیت برنامه‌ریزی، سطح رقابت‌های داخلی، تجربه بین‌المللی ورزشکاران، دانش فنی مربیان و میزان آمادگی برای مواجهه با حریفان قدرتمند است. اگر این عوامل به صورت هماهنگ و یکنواخت پیش نروند، حتی رشته‌های پرمدال نیز نمی‌توانند جایگاه شایسته‌ای در جدول نهایی داشته باشند.

در جودو، تقویت پشتوانه‌های جوان، افزایش حضور در تورنمنت‌های معتبر و ارتقای دانش فنی مربیان باید در اولویت قرار گیرد. این رشته به دلیل سرعت بالای مبارزات، پیچیدگی‌های تاکتیکی و حساسیت بالای تصمیم‌گیری، به تجربه مستمر در مسابقات سطح بالا نیاز دارد. نمی‌توان انتظار داشت ورزشکاری که فرصت کافی برای رویارویی با حریفان قدرتمند نداشته است، در مهم‌ترین رقابت قاره‌ای عملکردی باثبات ارائه دهد. توسعه رده‌های پایه و ایجاد مسیر روشن برای انتقال استعدادها به تیم بزرگسالان نیز باید از برنامه‌های اصلی فدراسیون باشد.

در ووشو، سهم بیشتر این رشته از مدال‌های ایران نشان می‌دهد ظرفیت‌های موجود می‌تواند به نتایج ملموس‌تری منجر شود. اما حفظ این جایگاه به برنامه‌ریزی بلندمدت، شناسایی استعدادها در استان‌ها و توجه همزمان به بخش‌های مختلف رقابتی نیاز دارد. ارزیابی دقیق عملکرد ورزشکاران، استفاده از تحلیل ویدیویی مبارزات و برگزاری اردوهای مشترک با تیم‌های قدرتمند آسیایی می‌تواند به ارتقای آمادگی فنی و تاکتیکی کمک کند. موفقیت‌های مقطعی نباید جایگزین برنامه‌ای شود که هدف آن افزایش تعداد مدال‌ها و تداوم حضور در سطح بالای رقابت‌هاست.

جوجیتسو نیز برای تبدیل شدن به یکی از منابع قابل اتکای مدال‌آوری ایران، نیازمند نقشه راه مشخص است. تعیین اولویت در اوزان و بخش‌های رقابتی، تربیت مربیان متخصص، توسعه مسابقات قهرمانی کشور و افزایش فرصت حضور در رقابت‌های بین‌المللی باید در دستور کار قرار گیرد.

راهکار مشترک برای هر سه رشته رزمی پرمدال در بازی‌های آسیایی، عبور از برنامه‌ریزی‌های کوتاه‌مدت و نتیجه‌محور است. فدراسیون‌ها باید شاخص‌های روشنی برای سنجش پیشرفت تعیین کنند؛ از تعداد ورزشکاران مستعد و کیفیت اردوها گرفته تا نتایج مسابقات تدارکاتی و عملکرد در رقابت‌های قهرمانی آسیا. تخصیص منابع مالی نیز باید بر اساس نیازهای واقعی هر رشته، ظرفیت مدال‌آوری و برنامه توسعه ورزشکاران انجام شود. حمایت از مربیان، استفاده از متخصصان آمادگی جسمانی و روان‌شناسی ورزشی و بهبود نظام استعدادیابی می‌تواند بخشی از این مسیر باشد.

جودو، ووشو و جوجیتسو ظرفیت آن را دارند که به بخش مهم‌تری از سبد مدال‌های ایران تبدیل شوند، اما تحقق این هدف به تغییر رویکرد نیاز دارد. سرمایه‌گذاری زمانی نتیجه می‌دهد که با مدیریت علمی، ثبات در برنامه‌ها و پاسخگویی همراه باشد. بازی‌های آسیایی ناگویا باید فرصتی برای بازنگری در عملکرد این رشته‌ها تلقی شود؛ فرصتی برای آن که به جای تکرار انتظارات، زمینه موفقیت در رقابت‌های آینده فراهم شود.

علیرضا امینی، سرمربی پیشین تیم ملی جودو در گفت‌وگو با «ایران»:

با استراتژی غلط، جودو در المپیک هم شانس مدال ندارد

مهری رنجبر/ جودو، رشته‌ای که روزگاری یکی از امیدهای اصلی کاروان ایران در میادین آسیایی و جهانی بود، در بازی‌های آسیایی ناگویا با ناکامی پشت سر گذاشته شد. این نتیجه در حالی رقم خورد که کارشناسان و چهره‌های باسابقه این رشته، ریشه مشکل را نه در کمبود استعداد، بلکه در مسیر مدیریتی و برنامه‌ریزی غلط می‌دانند. علیرضا امینی، رئیس و سرمربی پیشین فدراسیون جودو، در گفت‌وگو با «ایران» با تشریح ابعاد این ناکامی، هشدار می‌دهد که ادامه این روند می‌تواند جودوی ایران را حتی از کسب سهمیه المپیک نیز محروم کند.

منبع: کمیته ملی المپیک

علیرضا امینی، سرمربی پیشین تیم ملی جودو، درباره عملکرد جودو در ناگویا می‌گوید: «مسیر مدیریت فدراسیون جودو اشتباه است؛ به جای اینکه قهرمان‌ساز باشد. مدیریت، برنامه‌ریزی و طراحی تمرین توسط مربیان توانمند نتیجه‌اش مدال می‌شود. اما وقتی راه اشتباه باشد و مدیریتی برای هموار کردن مسیر استعدادها به مدال وجود نداشته باشد، هیچ اتفاقی نمی‌افتد. در واقع تا بذری نکاری، محصولی درو نمی‌کنی. من قول می‌دهم با این دست فرمان در بازی‌های آسیایی ۲۰۳۰ هم جودو اتفاقی را رقم نزند. متأسفانه مسئولان ورزش هم جودو را رها کرده‌اند.»

به نظر رئیس پیشین فدراسیون، جودو می‌توانست در ناگویا دو مدال طلا بگیرد: «شاید اگر مسئولان ورزش به حال و روز جودو توجه می‌کردند، جودو می‌توانست دو مدال طلا بگیرد. در واقع وقتی جودو در ۲۰۰۲ بوسان نقره گرفته باید در ناگویا طلا می‌گرفت و باعث ارتقای رتبه کاروان ایران می‌شد. چرا که جودوی ایران هم پتانسیل دارد و هم استعدادهای خوبی که باید روی آنها کار شود. مگر آرش میراسماعیلی از روز اول مدال گرفت؟ روی او سرمایه‌گذاری شد و همان جواب داد. در واقع ورزشکاران استعداد هستند، اما محصول خودشان نیستند.»

علیرضا امینی به حضور جودوکاران در مسابقات خارج از رنکینگ انتقاد دارد: «فدراسیون در این چند سال جودوکاران را به مسابقاتی اعزام کرده که هیچ تأثیری در رنکینگ جهانی ملی‌پوشان ندارد. به عنوان مثال، مسابقات آفریقا به چه درد ملی‌پوشان می‌خورد؟ آنها باید در ورلدکاپ، گرند اسلم و مسابقات آسیایی حاضر شوند. مگر بازی‌های آسیایی، میدان مبارزه بزرگان آسیا، جای جوانان است؟ زمانی که سرمربی تیم ملی بودم ترکیب تیم را با باتجربه‌های مدال‌آور و جوانان می‌بستیم تا بعد از چند سال وقتی با تجربه‌ها می‌روند جوانان پخته جای آنها را بگیرند. چرا وقتی جودو در ناگویا نتیجه نگرفته، جودوکار راهی قهرمانی جهان شود؟»

او معتقد است باید درباره حضور سرمربی تیم بازنگری شود: «جودوی ایران باید به‌روز شود. فدراسیون با حقوقی که به سرمربی خارجی تیم می‌دهد چه نتیجه‌ای می‌خواهد؟ وقتی نتیجه تیم با این سرمربی صفر است نباید بازنگری کند؟ من سرمربی تیم ملی را زیر سؤال نمی‌برم؛ وقتی مدیریت از او برنامه بخواهد که طبق آن جلو برود، بدون شک مربی هم برنامه‌ریزی می‌کند، اما کار باری به هر جهت به مقصد نمی‌رسد.»

رئیس پیشین فدراسیون معتقد است، با این روند جودوی ایران به جایی نمی‌رسد: «قول می‌دهم با این فرمان جودو سهمیه المپیک هم نمی‌گیرد. در واقع چرخه غلط جودو را به این روز انداخته است. مدیران ورزش هم توجهی به آن ندارند که چرا جودوی ایران که در بازی‌های آسیایی سرمربی پیشین تیم ملی ضعف جودو به بهانه تعلیق را قبول ندارد: «ربط دادن ناکامی به بهانه تعلیق اصلاً توجیه خوبی نیست. جودو از میادین بین‌المللی تعلیق شده بود نه مسابقات داخلی. اتفاقاً تعلیق فرصت طلایی بود برای تقویت پایه‌ها و حتی می‌شد برای اینکه بچه‌ها از میدان مبارزه دور نمانند در رشته‌های کوراش، جوجیتسو یا حتی کشتی‌های چوخه و محلی نزدیک به آن شرکت کنند. جودوی ایران ۱۱-۱۰ سال تیم اول آسیا بود و حتی مدال جهانی هم داشت. جودو ریشه قوی در ایران دارد و وقتی بعد از مدتی جودو ضعیف شد با بازپروری دوباره نتیجه گرفت، اما حالا متأسفانه از فرصت پیش‌آمده استفاده نشد.»

ربط دادن ناکامی به بهانه تعلیق اصلاً توجیه خوبی نیست. جودو از میادین بین‌المللی تعلیق شده بود نه مسابقات داخلی. اتفاقاً تعلیق فرصت طلایی بود برای تقویت پایه‌ها و حتی می‌شد برای اینکه بچه‌ها از میدان مبارزه دور نمانند در رشته‌های کوراش، جوجیتسو یا حتی کشتی‌های چوخه و محلی نزدیک به آن شرکت کنند

فاصله آماری سه رشته رزمی در بازی‌های آسیایی ← سه رشته، یک انفجار

گروه ورزشی/ با پایان بازی‌های آسیایی ناگویا، عملکرد کاروان ایران در سه رشته جودو، جوجیتسو و ووشو تصویری روشن از فاصله میان حضور و رقابت‌پذیری ارائه می‌دهد. ووشو بار دیگر ستون مدال‌آوری کاروان در بخش رزمی بود، جودو پس از یک دوره تعلیق به میدان بازگشت اما بدون مدال ماند و جوجیتسو با وجود اعزام چند نماینده، همچنان از رسیدن به سکو باز ماند. ووشو در ناگویا جایگاه خود را به‌عنوان قابل‌اتکاترین رشته رزمی کاروان تثبیت کرد.

نمایندگان ایران در بخش‌های ساندا و تالو به مدال رسیدند و روند مدال‌آوری این رشته که در جاکارتا و هانگ‌ژو نیز ادامه داشت، در ناگویا حفظ شد. این ثبات، نتیجه سال‌ها سرمایه‌گذاری پیوسته، حضور منظم در مسابقات بین‌المللی و وجود مربیان باتجربه است.

ووشو در ایران از یک زنجیره استعدادیابی نسبتاً منظم برخوردار است و همین مسأله آن را از دو رشته دیگر متمایز می‌کند. جودوی ایران به دلیل محدودیت‌های پیشین، بازی‌های آسیایی هانگژو را از دست داده بود و ناگویا اولین حضور دوباره این رشته در یک رویداد بزرگ قاره‌ای پس از آن وقفه محسوب می‌شد. جودوکاران ایرانی در چند وزن به روی تاتامی رفتند، اما در هیچ‌یک از وزن‌ها به مراحل نهایی و دیدارهای مدال نرسیدند. این نتیجه را باید در بستر واقعیت‌های موجود دانست. بازگشت به سطح رقابت بین‌المللی پس از وقفه‌ای طولانی نیازمند زمان است و جودوی آسیا در سال‌های اخیر شاهد رشد چشمگیر کشورهای آسیای مرکزی و شرق آسیا بوده است. جوجیتسو نیز در ناگویا با چند نماینده در اوزان مختلف حاضر شد، اما دستاورد آن با دوره‌های قبل تفاوت معناداری نداشت. پوریا طاهرخانی در یکی از اوزان تا آستانه دیدار رده‌بندی پیش رفت، اما با شکست در همان مرحله از رسیدن به مدال برنز باز ماند. نقشه مدال‌های جوجیتسو در آسیا الگویی مشخص دارد؛ امارات متحده عربی، عربستان‌سعودی، تایلند، کره جنوبی و قزاقستان عمده مدال‌ها را میان خود تقسیم می‌کنند و ایران در این رشته بیشتر بر استعدادهای فردی تکیه دارد تا بر یک نظام پرورش نظام‌مند.

نگاه به این سه رشته در ناگویا یک نکته مشترک را برجسته می‌کند؛ ووشو توانسته زنجیره پرورش تا سکو را شکل دهد و همین امر ثبات آن را تضمین کرده است. جودو پس از بازگشت، به برنامه‌ای چند ساله نیاز دارد تا شکاف تجربه بین‌المللی را پر کند و جوجیتسو بدون ساختار پرورش مداوم، هر دوره با ترکیبی تازه و نتیجه‌ای مشابه روبه‌رو خواهد بود. ناگویا برای هر سه رشته یک نقطه سنجش بود، نه یک نقطه پایان.

زینب عباسی، عضو کمیته فنی ووشو در گفت‌وگو با «ایران»:

نباید نگران جایگاه در آسیا باشیم

گروه ورزشی/ عملکرد ووشوی ایران در بازی‌های آسیایی ناگویا با کسب چهار مدال، در مقایسه با هانگ‌ژو و جاکارتا با کاهش همراه بود؛ نتیجه‌ای که برخی کارشناسان آن را نشانه افت این رشته می‌دانند. اما زینب عباسی، عضو کمیته فنی فدراسیون ووشو، در گفت‌وگو با «ایران» این ارزیابی را نمی‌پذیرد و معتقد است شرایط متفاوت این دوره، از جمله جوان‌گرایی ناگزیر و نبود مسابقات تدارکاتی، در رقم خوردن این نتیجه نقش داشته است. او با دفاع از ملی‌پوشان، بر ظرفیت‌های موجود و بازگشت دوباره ووشو به روزهای اوج تأکید می‌کند.

چهار مدال ووشو در بازی‌های آسیایی ناگویا، نسبت به هانگ‌ژو و جاکارتا از نظر آماری افت محسوب می‌شود. بعضی از کارشناسان ووشو با این مسأله موافق هستند، اما زینب عباسی، عضو کمیته فنی فدراسیون ووشو، در گفت‌وگو با «ایران» می‌گوید: «ووشو افت نکرده است. فدراسیون بعد از مسن شدن ملی‌پوشان چاره‌ای جز جوان‌گرایی نداشت. در حالی که معمولاً تالوکاران بعد از ۸ سال تجربه‌اندوزی می‌توانند مدال‌آور شوند، اما این بار ملی‌پوشان جوان حاضر در ترکیب تیم ملی شاید بدشانسی آوردند و بدون هیچ مسابقه تدارکاتی، بازی‌های آسیایی اولین میدان آنها شد. به همین دلیل نتوانستند مدال بگیرند. شاید اگر آنها قبل از ناگویا در مسابقات دیگری حاضر می‌شدند، نتیجه بهتری می‌گرفتند. اما تیم ما وقتی جوان می‌شود افت می‌کند و دوباره به روزهای اوج خود برمی‌گردد.»

او البته دلایل دیگری برای کسب تنها چهار مدال ووشو در ناگویا می‌آورد: «چهار مدال ناگویا اصلاً نگران‌کننده نیست. ووشوکاران ما خیلی خوب هستند و این را در قهرمانی آسیا ثابت کرده‌اند، اما به خاطر سختگیری زیاد چینی‌ها در فرم زدن، ممکن است جایگاه یک ورزشکار با یک‌صدم امتیاز جابه‌جا شود. از طرفی بازی‌های آسیایی و مدال‌هایش برای چینی‌ها که مهد ووشو هستند خیلی اهمیت دارد؛ بنابراین طوری برنامه‌ریزی می‌کنند تا صاحب مدال‌ها شوند. اکثر ملی‌پوشان ما به تازگی از تیم جوان به تیم ملی آمده‌اند و برای اولین‌بار بازی‌های آسیایی را تجربه کردند.»

عضو کمیته فنی فدراسیون ووشو از ملی‌پوشان دفاع می‌کند و می‌گوید: «ووشوکاران ما به‌رغم کم‌تجربگی عملکرد خوبی داشتند و نمی‌شود گفت ووشوی ایران افت کرده است.

البته نباید از سرمایه‌گذاری فنی بقیه کشورهای آسیایی هم به راحتی گذشت. تیم ما عملکرد قابل قبولی در ناگویا داشت، اما باید بهتر از این کار کرد.»

عباسی معتقد است ووشوکاران به خاطر شرایط خاص کشور بازی تدارکاتی نداشتند: «به هر حال امسال شرایط کشور خاص بود و به همین دلیل بچه‌ها بدون بازی تدارکاتی راهی ناگویا شدند. اما فراموش نکنید چینی‌ها معمولاً برگ برنده‌ای رو می‌کنند؛ یعنی مدتی روی تاکتیک و تکنیک جدید کار می‌کنند و وقتی برای ورزشکاران آنها جا می‌افتد، آن را به بقیه کشورها منتقل می‌کنند.»

علی اسفندیاری، پیشکسوت ووشو در گفت‌وگو با «ایران»:

نتیجه‌گرایی بلای جان ووشو شده است

گروه ورزشی/ ووشوی ایران در بازی‌های آسیایی ۲۰۲۶ ناگویا با کسب یک مدال طلا و سه نقره به کار خود پایان داد؛ نتیجه‌ای که در مقایسه با دوره‌های گذشته، از کاهش تعداد و کیفیت مدال‌ها حکایت دارد. علی اسفندیاری، مدیرفنی تیم ملی ووشوی دانشجویان در سال ۲۰۱۲، معتقد است نتیجه‌گرایی بیش از اندازه، توجه به رده‌های پایه و میدان دادن به استعدادهای جوان را تحت تأثیر قرار داده است.

او بر این باور است که ترس از شکست مقابل رقبای قدرتمندی مانند چین، نه‌تنها به پیشرفت ووشوکاران کمک نمی‌کند، بلکه فرصت کسب تجربه و آمادگی برای رقابت‌های بزرگ را نیز از آنها می‌گیرد. اسفندیاری در گفت‌وگو با «ایران» نتیجه‌گرایی، ضعف در برنامه‌ریزی و استفاده محدود از ظرفیت‌های فنی را از عوامل افت ووشوی ایران می‌داند و معتقد است اصلاح این روند، نیازمند تغییر نگاه مدیریتی و توجه جدی‌تر به آینده این رشته است.

علی اسفندیاری نتیجه‌گرایی فدراسیون را یکی از عوامل اصلی مشکلات ووشو می‌داند: «متأسفانه فدراسیون خیلی نتیجه‌گراست و همین مسأله بلای جان ووشو شده است. تمرکز بر نتیجه باعث شده برنامه‌ریزی برای رده‌های پایه نادیده گرفته شود. سال‌هاست می‌گوییم پایه را درست کنید و از رویارویی با چین نترسید، اما فایده‌ای ندارد. در بسیاری از مسابقات، ترکیب تیم به شکلی بسته می‌شود که ملی‌پوشان با چینی‌ها روبه‌رو نشوند. معمولاً در اوزانی ورزشکار داریم که چین نماینده‌ای ندارد، اما وقتی چینی‌ها در پنج وزن بازی‌های آسیایی حاضر می‌شوند، ووشوی ایران به مشکل می‌خورد. حتی اعزام‌ها گاهی به فرم‌هایی محدود می‌شود که شانس مدال دارند. چرا باید این‌طور باشد؟» این پیشکسوت ووشو، رویارویی با رقبای قدرتمند را فرصتی برای افزایش تجربه و اعتمادبه‌نفس ملی‌پوشان می‌داند: «چرا باید از مبارزه ملی‌پوشان با چینی‌ها بترسیم؟ اگر به بچه‌ها در میادین مختلف اجازه رویارویی با آنها داده شود، حتی اگر طعم شکست را بچشند، هم ترس‌شان از باخت می‌ریزد و هم به خودباوری می‌رسند. بدون شک این تجربه می‌تواند به کسب مدال در بازی‌های آسیایی کمک کند.»

او برنامه‌ریزی کادر فنی در ادوار گذشته را بهتر ارزیابی می‌کند و می‌گوید: «قبلاً برنامه‌ریزی بهتر بود و حتی شاید ملی‌پوشان حریف چینی خود را شکست می‌دادند، اما حالا بیشتر برای رزومه‌سازی کار می‌کنند. می‌توان از مربیان به‌روز، بامعلومات و خلاق استفاده کرد، اما نمی‌دانم چرا فقط سه یا چهار مربی در تیم فعالیت می‌کنند و بقیه بیرون می‌مانند. ووشوی ایران واقعاً ضعیف شده است.»

اسفندیاری ادعای برخی مربیان درباره ناداوری در ناگویا را نیز نمی‌پذیرد: «اگر داوری ایراد دارد، پس کرسی‌های آقایان به چه کار می‌آید؟ اگر نمی‌توانیم از این ظرفیت استفاده کنیم، آن را به دیگران واگذار کنیم. اگر هم تقسیم مدال‌ها بر اساس لابی است، پس شاید ما در ادوار قبلی هم به همین شکل مدال گرفته‌ایم.» او در پایان با تأکید بر ضرورت اصلاح ساختار مدیریتی می‌گوید: «باید دو تیم ملی داشته باشیم تا با خداحافظی یک ملی‌پوش، خلأ او باقی نماند. چرا از ظرفیت رده‌های سنی استفاده نمی‌شود؟ برنامه‌ریزی صحیح، پشتوانه‌سازی، خرد جمعی و بهره‌گیری از مربیان چینی می‌تواند ووشو را به روزهای اوج برگرداند.»